

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

"זרפו עקבות משיחך" - אלו שלא רוצים
שיצטקו "משיח גאול", זמקים לאלו שיצמדו
כנגדם וזה נקרא "עלזמת בית דוד"
ראו עמוד 12

אגרות קודש כפרמיום ראשון

ערב שבת קודש פ' תבוא
ה'י' תהא שנת סגולה

שכנ

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

רתורה ודון בהסידות, וכן ללמוד הלכות האציינות והיגלות, ומבואר בארוכה בהלכות תלמוד תורה לרבינו הזקן, וכיון שנתמטעו הלכות צריכים ללמוד תחילה בהלכות פסוקות בלי פלפולים, ובלבד לידע המעשה אשר יעשון, ומצות ה' אשר לא תעשינה, וללמוד איזה פעמים באופן כזה, והלואי היו מתחילים בלימוד זה איזה שנים לפני הכנסה לעול מצוות - אזי היו נזהרים ונשמרים מענינים שעוברים עליהם בהסרון יריעה, ושגגת תלמוד עולה כו', ואם בחזק לארץ הדברים אמורים עאכ"כ בארצות הקדושה חבנה ותכונן על ידי משיח צדקנו שנוסף על זה שרבים הלכותי' התלויות בארץ, הנה ארץ אשר תמיד עיני ה' אלקיך בה מאזישה שנה ועד אחרית שנה, הוא ע"ד דברי הרמב"ם שדורבאנו בכל חלקי הטור והשו"ע - שמונה בכל גדול בתורה ועבדה, כי אין ישיבת האדם ותנועותיו ועסקיו כשהוא לבדו בביתו כמו שהוא לפניו מלך גדול, הנה ער"ז - אינו דומה אם הוא לפני מלך גדול כשהמלך נמצא בשדה או כשהמלך נמצא בהיכל מלכותו, והלואי יתעוררו כל התלות הישיבות מהגדלות עד הקטנות לחייב (ולכות) את כל התלמידים ואפילו הגדולים שבגדולים, להיות בקיאים בהלכות הנצרכות בהי' היום-יום ושבחת וימים טובים.

במ"ש אודות מניעות בדיבור, תענית דיבור, יעיון בזה בספר התולדות לצי"ק ארמ"ר המהר"ש ע"כ 72 והנה בתנוגע לדיבור האסור חרי אסור הוא (יעיון פשוט האיסור . בארוכה בזה) ואין ענין לתענית, ובהנוגע לדיבור הרישות צריכה להיות הנקודה שלא יהי' בכלטות . ומכאן ואילך נרפס בלק"ש ח"ט ע' 276 המיר"ל.

ר' מנ"א תשי"ז
שלום וברכה

במענה למכתבו - בקשת ברכה פינ' שיקרא בעת רצון על הציון של כ"ק מר"ח ארמ"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע.
על שאלתו בתנוגע למרות . תחי', מובן שצריכים לעשות בהוראת רופא מומחה, והתורה נתנה רשות לרופא לרפאות.

ומאחר שהוא המביא הבקשה והוא בן ישיבה, מובן ופשוט שעליו להוסיף בהתמדה ושקדנה בלימוד התורה נגלה והסידות והידור בקיום המצוות, שמלבד גדול הענין מצד עצמו, הנה ע"ז יתוסף בברכת השי"ת בהמצטרך לו ובמילוי בקשתו בהאמור.

בברכה לבשו"ט, בשם כ"ק אר"ש - א. קוויונט, מזכיר

בידל להקדיש מדור זה לזכות קרוביך למשך שנה שלמה

פרטים בטלפונים: ארצות הברית - 778-6670 (718). ארץ הקודש - 840-3153 (04)

3 דבר מלכות

מהפכה ב-1770... / משיחת ש"פ תבוא ה'תשמ"ז

7 זמן הגאולה

מודיעים ליחודי: דבר בטוח שיהי' תבוא אל הארץ / פרישת השביע באור הגאולה

11 תומכי תמימים - מדור מיוחד לט"ו אלול

תמימים יעלו המצב / לקט שיחות בענין תפקידם של תל' תי"ת במינו

14 אגרות קודש - פרסום ראשון

לקט אגרות קודש שעדיין לא פורסמו - בעינים הנוגעים לתל' התמימים

מערכת "יהי המלך"

במסגרת: "מסטה משיח"י" שע"י "אגודת חסידי חב"ד"י באר"ק, תחת נשיאות כ"ק אר"ש מה"מ
יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה'קבוצה', קהילי בית דוד", ישיבת תורת'ל המרכזית, "בית משיח"י 770 סניף אר"צ: 11213, Brooklyn, NY Ave.#38, Kingston 778-6670 (718)
סניף ארץ הקודש: שבל האמונה 9/1, קרית-שמואל; מיקוד: 26385 • טלפקס: 840-3153 (04)
דואר אלקטרוני: yeh@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshaich.net/blind

מופץ לשלוחים בארץ ובעולם על ידי הרה"ח ר' חיים ונור

לע"נ אמר, מרת רחל בת ר' אברהם ליפא ורי"ל, נפטרה ביום ד' סיון ה'תשינ"ט, תנגבה.

מדהפלה ב-770...

חשבת, שבשובי אתמול מה"אוהל" (כט"ז אלול) אראה איך שב"770" הולכת מהפכה ("חאדאראם") מצד ה"שטורעס" של היום הולדת ד'תומכי תמימים" • ובפעל הי' שקט מוחלט ("שא שטיל")!... • כוונת רבותינו נשיאינו וכוונת ישיבת תומכי תמימים היא: יפוצו מעיינותיך הוצה, כלומר, שירעישו בגלוי וברבים! • אף פעם לא אבוד ובמלא אפשר להשלים את חוגגת יום ההולדת בימים שלאחר-זה • תרגום הפשי משיחת ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ז – בלתי מוגה

הנחה: "יעד הנחות המתמימים", תרגום: מערכת "יהי המלך"*

הוראה זו חלה גם בנוגע ליום הולדת התייחסות ישיבת תומכי תמימים בט"ז אלול – שכל אלו שיש להם ישיבת עם ישיבת תומכי תמימים צריכים בראי לעצמם יום זה בחוגגת יום הולדת של הישיבה, וכמו כן בפטירת שיה שייך לכל אלו שלאמדו שם. ואפי' אלו שלא זכו ללמוד שם, באם הם למדו פעם ממישהו שלמד שם יש גם להם שייכות לזה. ואפי' ואם גם לזה לא זכו, איך קיבלו הארה דהארה – היות שבאן מדובר אודות ישיבת תומכי תמימים הקשורה עם חב"ד, חכמה בינה דעת, הנה מבואר בל"מ וגם בהמשך תע"כ⁵, שישנם כאלו המשלים את עצמם שעד שהם לא ישמנו שכן כתוב בהמשך ע"ב הם גם אינם מקבלים זאת...! שדעת (קו האמצעי) נמשך מלמעלה מעלה עד למטה

(3) ראה ישיבת טטח"ת תרפ"ח (טה"מ תרפ"ח ע"ר).
 (4) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ש ע"ב.
 (5) פט"כ, וראה גם שם פק"י.

* מובאת בזה בקריכה מחודשת ובהוספת מראי-מקומות. תמו"ל.
 (1) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח – בקה"ע שם.
 (2) ראה לק"ש ח"ה ע' 86 שוה"ג להערה 1. וש"נ.

אגרות קודש בפרסום ראשון

בקשר עם ט"ז אלול, "יום ההולדת" של ישיבת תומכי תמימים, מובאים בה ג' אג"ק מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בענינים הנוגעים לחל' התמימים ככל הידוע, אגרות קודש אלו לא פורסמו עד עתה

[ובאת בקשתינו שטוחה בפני כל מי שיש בינדו אג"ק מכ"ק אד"ש מה"מ שעדיין לא פורסמו, למוסרם אלינו ע"מ לזכות בהם את הרבים, וזכות הרבים תעמוד לן]

כ"ו אלול תשס"ז

שלום וברכה!

במענה על מכתבנו, בו כתב ע"ד העדר הצלחתו בלימוד.

הנה איך פלא בדבר, כיון שהוא מאמר ר"ל מפורש (מגולדו, ב) לא יגעת ומצאת אל האמת.

מוד מובן – שבידו הדבר הלוי בהנוגע להבא. שילמוד בהתמדה בשקידה וביגיעה ואז יצליח, וכיון שזוכה ללמוד בישיבת תומכי תמימים, אשר מייסדי ומנהלי – הם כ"ק מה"ח אדמו"ר וכן אביו – אדמו"ר מהר"ש"ב – מעוררים רחמים רבים על כל החל', דרי אם ילמוד ביגיעה האמורה יצליח ביותר וביחוד.

בטח שומר שלשת השיעורים הודיעים בדומם תהלים ותניא.

י"ח אדר תשס"ז

שלום וברכה!

במענה על מכתב, נהגתי לקרוא בו שעינו בשל אחרים לעוררם ללימוד תורה דא"ר, תורת החסידות, וכבר ידוע פסק ר"ל גדול תלמוד שפוביא לירי מעשה, במילא מתחילים ללך בהדרכותי ומתג'.

ובמ"ש אודות סדר לימודי, אם ללמוד במשך כל הזמן רק מסכת אהת, הנה מובן שבכל צריך להחזיק סדרי לסידי הישיבה בה לומר, אבל כיון שבכלל בכל ישיבה יש בטח זמן שהתלמידים מסדרים מתאים לדאום, הנה אם [שאלתו] היא בנוגע לזה, ידוע שבני הישיבה צריכים ללמוד בכל יום לימוד לעיונא וללימוד למיגרס, ודן בגלגל

תקופה זו נסתיימה כבר

תלמיד הישיבה נקראים "תמימים" ע"ש שלומדים "תורת ה' תורה הנגלת ונתרת החסידות **תמימה**", ולא עוד אלא שהלימוד דפנימיות התורה הוא בהבנה והשגה "כלימוד הסוגיות בנגלה דתורה", שישכל האדם מתייחד עם השכל דפנימיות התורה, ב"יחוד נפלא שאין יחד כמוהו ולא פירוט נמצא כלל בגשמיות" (כולל גם ש"החיו לבשר אח"י שבגשואו), מעין ודוגמות והבנה להמעמד ומצב דימות המשיח ש"החיו כל ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בודאם כו".

וגם (ולכן) נקראים "חיילי בית דוד" שמנצחים את המעמד ומצב ד"חרפו עקבות משיח", ופועלים התגלות וביאת משיח בן דוד באופן ד"בדוד ה' לעולם אמן ואמן", כלשון הכתוב בסיום וחותם מזמור פ"ט בתהלים.

ולחליו שתקופה זו (שמתוארת בסיום מזמור זה) נסתיימה כבר לאחר מעשינו ועבודתנו במשך ארבעים שנה מהסתלקותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שגידתו ב הפצת המעיינות חוצה באופן ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", ועתה עומדים בתקופה השייכת למזמור צד"ק, שסימנו וחומתו בפסוק "ויהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה ידינו כוננהו", ש"תשרה שכינה במעשה ידיכם", שזו תשלום השכר על כללות מעשינו ועבודתנו.

(משחת ש"ש פ תצא, י"ד אלול ה'תשנ"א - חנוכה)

בדרנו מסתיימת ונשלמת עבודתם של חיילי בית דוד

ובהדגשה יתירה בדרנו זה – דור השלישי לאד"ע ולתלמידיו חילי בית דוד, שב מסתיימת ונשלמת עבודתם של חיילי בית דוד להביא את הגאולה בפועל ממש ע"י דוד מלא משיחא, וכדברי כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין שבב נסתיימה ונשלמה כל העבודה, ועומדים מוכנים לקבלת דוד מלא משיחא, ועאכ"כ לאחר המשך העבודה דחילי בית דוד בהפצת המעיינות חוצה במשך ארבעים שנה, באופן ש"נתן ה' לכם לב ליעת ועינים לראות ואזנים לשמוע".

ובדרנו זה נמצאים כבר בשנת הצד"ק – לאחר סיום שנת הפ"ט, הקשורה עם מזמור פ"ט, שסימנו וחומתו "אשר חרפו עקבות משיח", "בדוד ה' לעולם אמן ואמן", גמר הנהגות דמלכות בית דוד, ומתחילה התקופה השייכת למזמור צד"ק, שסימנו וחומתו "ויהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה ידינו כוננהו", דקאי על בית המקדש דלעית, "מקדש אדני-כוננו דיק".

(משחת ש"ש פ וירא, ח"י מרחשון ה'תשנ"ב - חנוכה)

הוא שע"פ הלכה גריפים להיות עסוקים בתכנות ובפרט שבת פ' תבוא הכניסה לארץ ישראל, ואם כן, אין לו זמן ללכת לנגן ניגון וכי"ב

אך מה עוהדים כל התירוצים הללו כאשר ה"בפועל" חסר? – הרי למרת בתומכי תמימים והיתה לו הנאה מכך שלמדת שם, עד שזה נוגע לפונסה – אבל כשמגיע ט"ז אלול אי אפשר למצוא אותו בשום מקום...

אפה הוא?...

אמנם לכל ישראל בחזקת כשרות¹⁷, וזוא בדאי עסוק בדברים טובים, אבל כאשר מגיע ענין שהזמן גרמא – יום ההולדת של שיבת תומכי תמימים שממנה אמה נהנה, פירכים לכל לראש לעשות ענין זה שהזמן גרמא.

ובפועל מה ה"י: מסתובבים בנות (סיטאטעטישניש) ושרוד שקט מוחלט, מפחדים שבאם יתעוררו, יקומו מתדומתם ושינתם שבה הנשמה "עולה ושואבת לו חיים מלמעלה"¹⁸

אך זה רק "שואבת לו חיים מלמעלה" ואין זו הכוונה של תומכי תמימים, לא לשם כך גידולו; הכוונה של תומכי תמימים היא לעסוק לא רק עם עצמו ("שואבת לו"), אלא שיהי' "פועל מעיינותך חוצה", גם אצל אחרים;

ד. זו נהיתה מכה שלא כתיבה בתורה; מתי שבא לענין של עש' בפועל, אף אחד אינו עושה כלום והענין נשאר תקוע באמצעי;

ולא רק שלבד לא עושים – שאז עוד ה'י אפשר לתרגם שיש לו דברים טובים יותר לעסוק בהם (אע"פ שגם זה לא תירוצי) – אלא

מטה בלי שום שינוי (לא כחכמה ובנה) – ובמילא גם הארה דהארה כו' קשור עם עצם הדבר.

ואם-כן, הרי זה דבר ברור שאומול (ט"ז אלול), אצל כל תל' היתה צריכה להיות חגיגת יום ההולדת דהתיידידות תומכי תמימים.

ב. לכן חשבת, שבשולי אומול מה"אח"י אני אראה אף שב"70" חולכת מהפכה ("חאדאראם") – לא באופן ש"לא יעלה ולא יבוא" (מהפכה מענין דהיפך השלום ה"י), אלא מהפכה מצד ה"שטורעם" של היום חולדת.

ובפועל ה'י שקט מוחלט ("שא שטיל")... אפילו אם אחד ישב לעצמו בבית, "אונטערן פאפלי" (לול התנוגלים שמתחת לתנו – כן ה'י בדוסיא. המ"ל), ושם הרעיש באופן שאין לתאר ("ניט שייכות צו זאגן") שזה ט"ז אלול יום ההתיידידות דישיבת תומכי תמימים, אבל באופן "הצענ לכת" ש"אף אחד לא יידע מן – עליו ליעת שלא זו בלב שאין זו הכוונה של רבותינו נשיאנו, אלא זהו היפך הכוונה;

כוונת רבותינו נשיאנו וכוונת ישיבת תומכי תמימים היא: יפועו מעיינותך חוצה, כלומר, שלא רק ירעישו בעצמם "אונטערן פאפלי"... לא לשם זה יסדו את תומכי תמימים, אלא שירעישו ("שטורעמען") בגלוי ובתבוס;

ג. יש לו ע"כ כל מיני תירוצים, ובפרט שזו קשור עם חב"ד, הוא מוצא על מיני הסברים מדוע הוא לא הרעיש ביום הולדת זה. ובפרט שבשורה ט"ז אלול ה'י בערב שבת – טוען

¹⁷ יסרה"ז ספ"ז.

¹⁸ ב"ר פ"ה"ג ט.

⁶ מכה ג' ת.

⁷ ומכ"ם ת' קידורה" פ"ב ה"ב, וזוא גם ת'י

הוא אכזר). אזי עלתה לו המצאה ואמר לחילתו אחד: באתה מדה שתוך מבטש ממני מחילה – כך הנני מחיל לך!...

וכך גם בעניינינו: כשאחד בא כבר לשאל מה לעשות, אבל הוא עושה זאת רק כדי לצאת דתי-חובה – עונים לו גם באופן כזה. וכאמור זו נהיתה מכה שלא כבתורה בתורה, שכשבה לעיניו של עש"י בפועל, אף אחד לא עושה מאומה.

ג. וכך זה לא רק בנוגע ליום ההולדת של תומכי דתי-מומים, אלא בנוגע לכ"כ עניינים, כולל גם בנוגע לענייני השכונות.

– מדוע שכונה זו שונה מכל השכונות האחרות? אינני יודע!

ובנוגע לתירוץ הדועי שממך לים יבש וכו' ("ארום ים אזי טרוקען") – האמנם אפילו לא טיפה קטנה ("חלשיות-טרופן")?...

עם תירוץ זה אינם מרמזים אפילו את עצמם. כדוע הפתגם של אדמו"ר המח"ש, שאת הקב"ה לא מרמזים, ואת השני גם לא מרמזים, רק את עצמם מרמזים, ומזה המונח לרמת טיפשו? ובעניינינו: אפילו את עצמם אינם מרמזים בתירוץ הנ"ל! מדוע שכונה זו שונה, כיון שידועים לבד שאין זה תירוץ כלל. והסברה היחידה ע"כ היא: כיון שאף אחד לא עושה כלום במעשה בפועל, כ"ל.

... ובנוגע לפועל – בנוגע ליום ההולדת של ישיבת תומכני תומאיוס בס"ז אלו:

אע"פ שבט"ז אלו לא הרעישו – ישנו חלימוד (מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹⁰) מפסד שני, שאף פעם לא אבד ("עם אזי ניטא קיין פארפאל") ובמילא אפשר להשלים

אפי' לא מעוררים את השני שיעסוק בו, שיעל זה אין כבר שום תירוץ (גם לשיטתו שהוא עסקן בדברים אחרים)!

וגם אם קורה שחושבים על זה, משכנעים את עצמם שזה "קדישא דבי שותפי", ובמילא הוא ארוז שלא צריך לעשות כלום וסומך על השותפים האחרים שיעשו.

ומי מדבר בכלל כאשר הוא חושב שישנם גדולים ממנו, שאז הם הרי לא רק שותפים שונים איתו, אלא גדולים ממנו – וא"כ הם צריכים לעשות!

ובפועל – לאחריו כל התרועעוץ – אף אחד לא עושה כלום, כולם באתו תירוץ שהוא סומך על אחרים שיעשו. ועד כדי כך שלאף אחד לא נופל רעיון לעורר ע"פ את השני שצריכים לעשות משהו.

עד שבא עז פנים ועושה לבדו, אז שהוא מנדנד לשני עד כדי כך שהוא לא נותן לו לישון – וזו אולי הוזה עושה משהו.

ה. אפילו אם מתעוררים, כותבים, שואלים ומעוררים את השני שיש לעשות משהו – הרי זה נשאר בוהו, ואח"כ לא שומעים ממנו כלום!... שמוזה מוכן המענה שונתנים להשווא, מתוך ידיעה שהוא שואל רק כדי לצאת דתי-חובה ואח"כ הוא חולך שוב לישון.

יחדיו ירשלימי סיפור לי פעם, שה' אחד שנתה ללדת לחייו ופעם אחת בערב ירה"פ (א ערב ר"ח) הגיע אליו לבקש מחילה. הוזה דיע הרי עם מי יש לו עסק, ודיע שלמחרת הוא ימשיך להתנתג איתו באתו חיס, ולאיד דיע את הדיו? שכאשר באים לבקש מחילה (בפרט ג ענעמים) יש למחול (ואם אינו מחיל

¹⁰ "היום יום" – י"ד אייר, פסח שני. סת"ש תש"א

ע" 155.

⁹ ש"יע אדמו"ר אי"ח סת"ש ס"ח.

– בענין ד"עקבות משיח" נאמר שם "אשר חרפו עקבות משיח", כיון שישנם גם אלו מהסוג ד"חרפו עקבות משיח" – אזי אזי ואבי ("א-און-ויי") להם, ואין זמן לדבר אודותם, ובפרט שישנה הסיחה הידועה מהרבי נ"ע בנוגע לזה.

כאן נוגע ענין הטוב שבסוף השיעור בתהלים דח"י אלו – "עקבות משיח", ואח"כ מוסיפים "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", שנוסף להפלאה ולאמתיות ("אמת קייט") שישנה באמן אחד, נוסף כאן "אמן ואמן".

שזה מדגיג עור יותר את המאלה האמתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(מרגום חפשי משיחת ש"פ תבוא, ח"י"י אלו ה'תשמ"ג – בלתי מוגה)

אלו שיעמדו נגדם

ישנה שיחה ארוכה (וכפי שגשיא דורנו קורא לזה בשם מאמר) שהרבי נ"ע אמר, והתחיל את השיחה בה שכל היוצא למלחמת בית דוד גט כריות כותב לאשתו, וביאר א"ז (כמו את תוכן כל השיחה כולה) שזה הולך על הפעולה שלו – ההתייחסות על-ידו דשיבת "תומכני-תומאיוס", לעשות ה'נרות להאיר" שיאירו אח"כ את כל העולם (כפי שהוא מבאר שם) עד ב"עקבתא דמשיחא", שאז צריך להלחם עם "חרפו אייבך הרי' חרפו עקבות משיח", אלו שלא רוצים שיעצקו "משיח נאור" – אע"פ שהם עצמם רואים את החרואה ברוח בנפי, שיזהר "עקבות משיח" – זקוקים לאלו שיעמדו כנגדם וזה נקרא "מלחמת בית דוד" – הארה של משיח (כפי שהוא אומר שם ומבאר באריליות) ונלוי של משיח...!

(נרשם מסרטי הקצטה משיחת יזל הששנה-רבה ה'תשמ"ג - במרגום חפשי לזשון הקודש בנירית משיכת "יחי המלך". ההגשות הם במקומות בהם הגביה כ"ק אד"ש מה"ם את קולו הקו)

בשביל המלחמה האחרונה מבקדים האוצרות הכי יקרים

... דורנו זה הוא הדור האחרון לפני הגאולה, דור שתפקידו להלחם עם אלו "אשר חרפו עקבות משיח", וכי"ז – להביא את הגאולה האמתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובשביל שיהי' הצחחון במלחמה זו – פותחים וממלים את כל האוצרות הכי יקרים, עד לאופן של בבורז!

בדור זה מתנהלת המלחמה האחרונה, "מלחמת בית דוד", שתפקידם להלחם עם אלו "אשר חרפו עקבות משיח", ולכן, מוכרחים לגלות ולבזבז את כל האוצרות הכי יקרים, ואין על מה להמתין עוד, מכיון שנומצאים כבר בסמיכות ממש ל"אותו הזמן" ש"לא יהי' שם... . מלחמה".

(משיחת ש"פ ו'זל, שבת שובנה, ו' תשרי ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

התמולאים יצילו המצב

... בהמצאתו בתושיך דעקבותא דמשיחא, כאשר "התושיך יכסה ארץ ונרפל לאומים", לא ניכר לכאורה שמתקתובים אנו יותר ויותר למצב של גאולה, ועד שישנם כאלו החושבים ש"חתי' לגלות" אריכות ימים "ר"ל...!

[משום כך לא נמנעים מללחוץ עם כל דבר רוחני בשביל השגת יותר גשמיות, כי אילו האמינו אשר משיח בא "נא" ממש – שבבואו יתגלה לעין כל שאמיתית המציאות של כל נברא היא **הרוחניות** השופעת בו – מה מקום ללחום נגד רוחניותו?]

וזהו החוראה משיעור תהלים דיום י"ח בחדש, שבסופו מדובר אודות אלוי "אשר חרפו עקבות משיח", דלא זו בלבד שאין מתכים שמשיח יבוא "נא" ממש ("אט אט קומט משיח") כי נמצאים אנו ב"עקבות משיח", אלא עוד זאת, הם **מחרפים** "עקבות משיח".

וזאת היא השלכות של תלמידי ישיבת תומכי תמימים (שנתייסדה ביום ח"י אלול, כ"ל) – וכשיח כ"ק אדמו"ר מהרש"ב נ"ע היצא למלחמה בית דוד כותבט כדיתות לאשת"ו [ש"ק מ"ח אדמו"ר חזר עליו גם פה בארצות הברית בקשר להתגייסותו ישיבת תומכי תמימים דארצות הברית] – התמולאים יצילו המצב של כלל ישראל מאלוי "אשר חרפו עקבות משיח".

דלא זו בלבד שאצלם מאירה האמונה בביאת המשיח בכל תקופה, אלא עוד זאת, שהם יושפיעו גם על ב"י שבסביבתם להאמין ולחכות לביאת המשיח (שהו תפקידם של תלמידי ישיבת תומכי תמימים – להיות "נרות להאיר").

ומסיים במזמור התהלים – "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", שהבטחתו בנחון מלחמה זו [שהו התוכן של תיבת "אמן", כדאיתא בסוף נזיר דעניית אמן היא בדוגמת "גבורים נוצחים"], ולא רק נצחון באופן שמבטלים ההתנגדות והחירוף נגד "עקבות משיח", אלא שההנגמדים עצמם נהפכים לטוב.

משיח ח"י אלו התעס"ה - בכתי מזמור

אלו אשר "חרפו עקבות משיח" אוי ואבוי להם...

תנחה: "ועד תנחות התמולאים", תרגום: מערכת "יחי המלך"

בסיום השיעור הוזמי בתהילים (דיום י"ח בחדש, כולל) ח"י אלול – באיזה קביעות שהו רק יוצא – מדגשת במיוחד הגאולה העתידה:

"עקבות משיח", ואח"כ הוא מסיים "ברוך ה' לעולם אמן ואמן".

החיש שגם במקומות אחרים שהיו צריכים לחנוג את זים ההולדת גם לא חנוג דבעי – לכן יש למסור גם להם שאף פעם לא אבד ואפשר כעשוי להשלים זאת באופן "לפליים לתיש"י.

ובפשוטות – שהיום, או היום בלילה, או מחר, ויש מחר לאחד זמן [אבל ככל שיותר סמוך לט"ז אלול, כך מקבלים יותר שפע מטי"ז אלול] – יחננו את חוגגים יום ההולדת דישבת תומכי תמימים בחר שאת וביחד עוין, באופן ד"לפליים לתיש"י.

[10] ראה לקי"ש ח"ב ס"ע 31 ואילך, ושי"נ.

[11] ל' המתב – איננו יא. ג. רואה שמו"ר רפמ"ז.

מדר זה מקדש לעילוי נשמת פאלין רות בת ר' יצחק עי"ה – נלכ"ע ביום ב' דחז"ש, י' סיון ה'תש"ס ולעיני אורי אהרן זואל ב' זוסף ארי' לויב – נלכ"ע ביום ב' שבת ה'תשנ"ב ולכות משפחתם שיחי

ספד דיישדות קורשיי - חזבה כפרתי!

לראשונה בתולדות הבי"ד יוצא לאור ספד מחדר שיקוף בתוכו את כל שיחותיו של הרבי מלך המשיח שלישי"א בשנים תשי"א-תשי"ב כפי שגאמרו בזמנו עיי' הרבי (הלקם אף חנניה על-ידו), כולל יומנים נדירים מכל השנים המשת הספרים הראשונים כבר יצאו לאור וכעת עומל צוות מיומן ומקצועי על המשת הספרים הבאים שעומדים לצאת בקרוב

כסד חבל יצאו לאור כ-60 ספרים שיקופו בתוכם אוצר בלום כעת ניתנת ההזמנות הדי-פעימלי להצטרף לפרוייקט במחיר הנמוך ביותר

מורף חלק במהפכה - הצטרף עכשיו

בארה"ב: 840-3153 (04) ברחבי העולם: משרד ראשי, פקס: 363-3451 (718)

מודיעים ליהודי בפשטות: דבר בטוח שיהי' "תבוא אל הארץ" בגאולה האמתית והשלמה

תנתח: "ועד הנחות המתמזים". הרגום: מערכת "יהי המלך"

החוראה מפרשת "כי תבוא":

אע"פ שתוכן הפרשה הוא המצוות שיצטרכו לקיימם לאחר הביאה לארץ (ולא אודות עצם הענין ד"כי תבוא אל הארץ") – נקראת הפרשה בשם "כי תבוא" דוקא – שזה מדינשי שעיקר ותוכן הפרשה (שממבטא בשם הפרשה) הוא, שזהו דבר ברור שיהי' "כי תבוא" וואמרים זאת ליהודי בכדי שיעשה את כל החלוי בו לחתך את עצמו ולהתכונן למצב זה בארץ ישראל.

ובנוגע לענינו – "כי תבוא אל הארץ" בגאולה העתידה (ע"י הפצת המעיינות של תבעש"ט ואדה"ז חוצה):

לאחרי שכבב ה' (בתוך כללות מעשינו ועבודתנו במישו החרדות) הפצת המעיינות חוצה ע"י הבעש"ט וע"י אדמו"ר הזקן באופן דיתפורטון מיני', עד שאח"כ זה הגיע לחוצה שאין חוצה ממנו ע"י ל"ק מו"ח אדמו"ר שצויה לחתום את פנימיות התורה בלשון כל עם ועם, באופן ד"באר היטב – בע' לשון" (כמ"ש בפשיטתו) – לכן דבר בטוח שיהי' "אתי מר" דא מלכא משיחא ובמילא בודאי יהי' "כי תבוא אל הארץ" (בגאולה העתידה).

ו"כי תבוא" בתכלית השלימות – ביאה שלימה, שהרי כיין שכתוב "תבוא" בלשון הקודש, הרי זה מלה את התוכן האמיתי של הדבר. כידוע שישמו אשר יקרא לו בלשון הקודש של כל דבר הוא מהי' ומקיים את הדבר, כיין שלשון הקודש הוא הלשון האמיתי – והא בהא תליא: בהיותו הלשון האמיתי מלה לשון הקודש את התוכן האמיתי של כל דבר. ומזה מובן שכאשר כתוב "תבוא" בלשון הקודש, הכוונה היא לביאה אמיתית, ביאה שלימה.

מודיעים ליהודי בפשטות, שזהו דבר בטוח שיהי' "תבוא אל הארץ", בגאולה האמתית והשלמה, כיין שכבר סיימו חכל והכל מוכן לסעודה, כמדובר לעיל שישנה כבר החבטה והרבלול על על ארץ ישראל מלפני-ה, ועכשיו כבר מודיעים בפשיטת "כי תבוא אל הארץ", וכפי שאמרו בהפטורה של היום – "בעתה אחישנה", שהמאלה באה מיד באופן

תגיד להקב"ה שיתן לך את הכחות שלוו

טוען הוא: הוא הרי בכל זאת "ישן", כוחותיו נחלשים ומחין הוא יקח כח לעסוק בכל הענינים מחדש כשם שהוא עשה זאת בעבר בהיותו צעיר?

ואמרים לו: "קווי ה' יחליפו כח" – תחליף את הכחות שלך עם כוחותי של הקב"ה (כפי הפרדש שבוה בספרי מוסר): אתה נתון את ה"יחי ועוצם ידי" שלך להקב"ה ותמיד לו שהוא יתן לך את הכחות שלוו במילא, תוכל לעסוק כמו "חדש" בכל ענינים אלו.

ומה שזה סתירה (שאתה "ישן" ויש בך "חדש") – אזי כל היחדות מלאה בסתירות!

חחל מעצם קיומו של העם היהודי – כבשה אחת בין שבועים זאבים, וכך גם ענין הפניסה אצל כל יהודי, כידוע מה שאדמו"ר המח"ש – שענינו הוא "מלכתחילה אריבע" – אמר, שפרנסתו של יהודי בזמן הזה היא כמו "מן" מן השמים, רק שזה התלבש בלבוש דק.

תובעים מכאו"א שבה"י אלול יתחיל לעסוק בחיות חדשה בכל עניני יהדות והפצת המעיינות חוצה

על"ז מובן בענין זה, שכיון שתובעים מכאו"א שבה"י אלול יתחיל לעסוק בחיות חדשה בכל עניני יהדות, כולל הפצת המעיינות חוצה – בודאי יש לו את הכחות לזה.

ובאם הוא רק יתחיל לעסוק בזה, הוא יראה שיפעל הרבה יותר מכפי שחשב שיפעל. וכפסק הרמב"ם שלב יהודי ע"י מעשה אחד, דיבור אחד, מחשבה אחת, יש בכחו להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות ומביא לו ולהם תשועה וחצלה!

שלכן, כשיהודי תובע שמשויה יבוא, ועושה כל החלוי בו במעשינו ועבודתנו עתה כדי להביא את משיח – יש בכחו לפעול זאת בפועל,

ואזי הוא מביא לו ולכל העולם כולו תשועה וחצלה. ויתורה מזו: הוא פועל שמלויני יהודים מכל החרדות שלפני-ה, ושכינתא בגלותא, וחד אתו – כל המלאכים שנמצאים למעלה, השרפים וחיות הקודש ואופני הקודש, וכל הענינים שרק אפשר לחשב – יוצאים מהגלות!!

(תרגום תפשי משיחת ש"פ תבוא, ח"י אלול ה'תשמ"ג – בתי תמוה)

בידך להקדיש מדור זה לזכות קרוביך למשך שנה שלמה:

פרטים במלפונת: אישית חברית – 778-6670 (718). ארץ הקודש – 840-3153 (04)

אלו שהיו בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, שהם יעסקו בהפצת המעיינות חוצה אומרים לו:

"אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בי": אל תסתכל על החיצוניות שאתה אדם צעיר, אלא על מה שנמצא בפנימיות. "יש קנקן חדש מלא ישן": כך – ה"קנקן החדש" – החידושים (ארגוניגעטעלטס) את כל מעיינות החסידות של נשיא דורנו וכל הרביים, זקניהם וזקני זקניהם, ובמילא, הנך "קנקן חדש מלא ישן": יש לך את המעלה של "ישן", ענין התוקף, וביחד עם זה יש לך את המעלה של "חדש" – הלטה והמרץ שישנם דוקא אצל צעירים.

במילא, יש לך את הכחות המדולים ביותר לעסוק בהפצת המעיינות חוצה – כיון שיש לך הן את המעלה של "ישן" והן את המעלה של "חדש".

וללא הבט על כך שהנך אדם צעיר, "חדש", צריך להיות אצל הענין ד"חטוף ואכול חטוף ואישת" – עלך לצאת ולעסוק בהפצת המעיינות חוצה ביהוד שאת וביתר עוז.

מה אתה מסתכל על ה"פאספאָרט" שלך?

וכך גם ישנה הוראה מהמשנה לאלו המבוגרים בשנים:
כאשר תובעים מיהודי מבוגר, לעסוק בהפצת המעיינות חוצה – הוא יכול לטעון:

הוא הרי למד ב"תומכי תמימים" לפני 50-60 שנה, במילא הוא כבר "ישן", בבחי' "ישן": הוא כבר פעל בעבר עם כל ה"שטורעם", ו"נתן מלחמו לך" – הוא נתן מיינו לקידוש והבדלה, הן עבור העבודה דעשה טוב (קידוש), והן עבור העבודה דסור מרע (הבדלה), עד שהוא העמיד פירות ומושפלים, ו"או גדולים שגדלתי; הוא ה' "דשכבה"א" = רבן של כל בני הגולה] – ולשם מה הוא זקוק עכשיו לצאת לרחוב ולעסוק בהפצת המעיינות חוצה, מוטב שיעשה זאת צעיר שיש לו כוחות ומרץ?

אומרים לו – "אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בי":

מה אתה מסתכל על ה"פאספאָרט" שלך ועל השנים שלך? – תביט מה יש אצלך בפנים, וכוון שהיום בבוקר כשהתעוררת הפכת להיות "ברי' חדשה", במילא עלך לעסוק מחדש בכל הענינים של תורה ומצוות, כולל בהפצת המעיינות חוצה מחדש, ומה שעשית אתמול ושלשום כו' לא מספיק להיום.

כשם שבכל יום עליו לאכול מחדש, ולא די לו במה שאכל אתמול, כיון שהיום הוא רגע, ובכל יום מבקש בתפלה את בקשת צרכיו ליום זה, ואינו מסתמך על מה שאתמול התפלל וביקש את צרכיו לאתמול, עד שגם ביום השבת יכול להיות מעין בקשת צרכיו בברכה אחת (שאניו שבת והדאה) – כך גם בנוגע לענינים הרוחניים: כל יום בעת קומנו משנות הוא "ברי' חדשה", וצריך להיות אצלו "ישן חדש", כלומר, הוא צריך לעסוק בכל הענינים מחדש.

ד"אחישה" (כדלקמן):

ולל-זה אומרים ליהודי, "כי תבוא אל הארץ", כאשר אתה תבוא לארץ ישראל בגאולה העתידה (שזהו דבר ברור, כנ"ל), תצטרך לקיים את המצוות "כמצוות רצונך", שלישות המצוות, במילא צריכים לנצל את הרגעים האחרונים שלפני ה"תבוא" כדי להכין ולחנך את עצמו לזה, ע"י חוספה בהפצת המעיינות חוצה (המביאה את ביאת המשיח).

אבל בנוגע לעצם הענין ד"כי תבוא" – זהו דבר ברור שזה יהי': בכלל אומרים ש"דאה נתתי לפניך היים את החיים ואת הטוב" וההיפך מזה, ואצל יהודים צריך להיות "יבחרת בחיים"; אבל בנוגע לענין ד"כי תבוא אל הארץ" באאלה העתידה – זה לא נתון לבחירת האדם, אין לו בזה ברירה כלל, זהו דבר בטוח שיהי' "כי תבוא אל הארץ" באאלה העתידה, כיון שלא ברצוננו הלכנו למלות ולא ברצוננו נצא מהמלות, אלא הקב"ה יוציא אותנו משם ומי יאמר לו מה תעשה;

אבל כיון שהמחנה היא שעבודת האדם תחי' בדרך הטבע, לכן נותנים ליהודי רגע להתכונן לזה – "כי תבוא" לשון עתיד, אבל "תבוא" לשון עתיד הוא אפילו לגבי הרגע שלפני-זה, זאת-אמרת, שמיד לאחר הרגע האחרון של ההכנה וחינוך נהי' "תבוא אל הארץ". וכאמור – אין על כך ברירה כלל; יש בחירה מה לעשות לאחר ה"תבוא", אבל על עצם הענין של "תבוא" – אמור הפסוק בפשטות, **הודעה פשוטה: "כי תבוא אל הארץ"** (משיחת ש"פ תבוא ה'תשס"ו - בלתי מוגה)

החידו בך את מעיינות החסידות של נשיא דורנו וכל הרביים, ובמילא, הנך "קנקן חדש מלא ישן" וכל הרביים: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

"אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו, יש קנקן חדש מלא ישן, וישן שאפילו חדש אין בו" (אבות ר, כ)

הוראה בעבודה ממשנה זו:

כאשר מדברים עם אחד צעיר בשנים שיעסוק בהפצת המעיינות חוצה בשליחותו של נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר – הוא יכול לטעון:

אני "קנקן חדש", הוא צעיר והוא לא ה' בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר – במילא, מה תובעים ממנו, מה הוא כבר יכול לעשות, תחילה עליו ללמוד את האל"ף ב"ת של חסידות, או אל"ף ב"ת כפשוטו, ובשביל התעסקות בהפצת המעיינות מוטב שילכו ל"קנקן ישן" –